

İÇİMDEKİ MUTLULUĞUN SONSUZLUĞU

Sülayman ATEŞLİ

Bu yazıya nerden başlayacağımı bilmiyerek başlıyorum:
Düşünüyorum da hangi çocuğun gözünü betimlemeliyim,
hangisinin dünyasını anlatayım
ya da hangisinin gülüşünü anlatayım sizlere bilmiyorum.

Projeden iki gün önce döndüm. Kısmen ben tecrübeli sayılıyordum çünkü daha önce de bir projeye katılmıştım, ama bu projede aynı anda yaşadığım o kadar hayat oldu ki, hepsi yüreğimde, kalbimde bir yer edindi.

R1:

*Yıllar gerisinden bir
resim...
Karadeniz'de bir
köydeyiz...
Okulların
başlamasına bir gün
var...
Nasıl da ilgiyle
izlemeye başladılar
etkinlikleri..
Kalbimizde yer eden
güzelliklerin hep
başında ilk yar'larımız
var...*

Projeden ilk söz açıldığı zaman' yaklaşık iki hafta önce' o kadar sevinmişim ki, koordinatörümüz Ferdi'ye hep sorular soruyordum, proje ile ilgili bana vereceğin görev var mı? gibi sorular soruyordum. Nihayet çok çalıştık ve projemiz gerçekleşti. Otobüste gönüllüler arasında, tecrübeli gönüllüler tecrübesiz gönüllülere sürekli aktarım yapıyorlardı. Ve bu otobüsün içindeki atmosfer beni yarın kavuşacağım öğrencilere özlemle gözümde canlanmasını sağlıyordu.

Ve projenin ilk günü, çocuklarla buluştuğumun ilk günü, o gün okulda gördüğüm sahne dünyanın en güzel sahnesi olmalıydı ve ben bu sahnenin içindeyim

R2: Selçuk parmakla ne gösteriyor bilemiyorum, ama çocukların ilgisini çekmeyi başarmış. Döne ve Meral doğru yapıp yapmadıklarını takip ediyorlar

Nihayet tanışma çivimiz elimizde çocukların gözleriyle buluşmaya çıktık hepimiz. Benim ilk gözüme çarpan bayrak direğinin yanında bekleyen çocuklardı, çünkü o kadar hayretle bakıyorlardı ki bize, biz sanki normal insan değil de, ayrı dünyadan gelmişiz gibi meraklı gözlerle bizi süzüyorlardı.

Yanlarına vardım Merhabalaştık tanıştık hepsiyle, cebimden çıkardığım çiviye hepsi meraklı gözlerle bakıyorlardı. "Bu çiviye kim çözebilir" dediğimde hepsi tek ağızdan mutluluk akıttılar bana, ve o an düşündüm "sizi seviyorum çocuklar seni seviyorum İLKYAR."

"Süleyman abi bana soru sor, ben hepsini cevaplarım hepsini biliyorum", sınıftaki meraklı gözlerin arasından bana bu soruyu yönelten Ceren'di, ben onun karşısında çok heyecanlanmışım, çünkü çocuklardan öğrendiğim çok şey oluyordu, biz nasıl onların kalplerine dokunuyorsak onlarda kalplerimizde yer ediniyorlar.

Yaşadıklarımı, hissettiklerimi nasıl anlatabilirim ki bilemiyorum açıkçası. ben astronomi etkinliğine girdim, ve çocukların o kadar hoşlarına gitti ki, dünya uzay, yıldızlar arasında yolculuk, girdiğim bütün sınıflar beni şu söz ile uğurladılar :

"Süleyman abi artık geceleri yıldızları birleştirip
araba yapacağız ve senin yanına geleceğiz"

işte bunun için ben her zaman İlkıyarlıyım ve her zaman ilkyar'ın kalbimde yerini büyük tutacağım.

Tam burada şu an dilimden Ceyhun Atuf Kansu'nun şu dizeleri dökülüyor:

"Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum
Bütün çiçekleri getirin buraya,
Öğrencilerimi getirin, getirin buraya,
Kaya diplerinde açmış çiğdemlere benzer
Bütün köy çocuklarını getirin buraya,
Son bir ders vereceğim onlara,
Son şarkımı söyleyeceğim,
Getirin getirin...ve sonra öleceğim."

Bize bu imkanları sağlayan yediden yetmişe herkese çok çok teşekkür ediyorum.

İyi ki İLKİYAR var...

Süleyman Ateşli - Mersin Üniversitesi

R3: Tarihi bir anı. Biraz önce ödül töreni bitti, çocuklar kucaklandı, kalanlarla okulun yanındaki köprü'nün basamaklarında poz veriliyor. Ekip: En sağda sevgili Ferruh, Çanakkale Köprüsü'nün baş mühendisi. Zeynep, Salih, Nihal Hocamız, Kezban, yazar arkadaşımız Sevim Ak, Nuray, Zeynep Aydın, Neşe, Döne, Haldun, Rifat, İlker, Ali, Abuzer, Cemal, Engin, Hacer... Ekibin diğer yarısı başka bir köyde... Ve birbirinden güzel ilk yar'larımız...